

Sokak Hikâyecisi

– AZİZ REMZİ · 18 Nisan 2020

Gökyüzünün ayrılmaz parçası pamuk yumağı bulutlar ağlamaya başlamadan yola revan olmak gerekti. Her köyden şehre inişte, ilmek ilmek işlediği yeni hikayeleri unutmamak için verdiği mücadele muazzamdı. O mücadeleye, Hızır İlyas bahar öncesi iner de ona yardım ederlerdi sanki. O anlatır, onlar dinlerdi. Köy mezarlığında medfun güruh ezberlemişti o malum ve masum hikayeleri ...

Herkes onu "Çarıklı" diye çağırırdı. Yaz kış giydiği el yapımı çarıkları ona hoş bir görüntü sağlıyordu. Hele keçe pantolon ve yeleğiyle, sanki Mevlana dergahından çıkıp gelmiş derviş görüntüsüne sokuyordu. Kedine has bariton kadife sesine kattığı yöresel şive onu ulaşılmaz kılıyordu.

Oyunun başında ve sonunda her daim elinden düşürmediği kızılık ağacından yapılmış bastonunu yere vurup ;

" Ey ahali bilesiz ki bu hekatın sonu insanlığın da sonudur" dediğinde kalpağını çıkarır seyirciyi yarı beline kadar eğilerek selamladı. O an bir alkış tufanı kopardı. Hele de en önde oturan çocukların heyecanı görülmeye değerdi.

Bir hafta sürecek olan uzun hikayenin en heyecanlı yerinde kesilmesi seyirciyi garip geliyordu. Hikayenin devamını bekleyen ahali tahta sandalyelerden kalkıp evlerine yol aldıklarında: Zal oğlu Rüstem yanlarında tin tin gezerdi sanki. Yaralı Mahmut'un yaralarını onlar sarardı. Hayber kalesinde Hz. Ali'ye su veren el di onlar..

Şehirden onu devlet kapısına davet etmişler. Bildiği hikayeleri heyete bir bir anlatacakmış. Üniversiteden hocalar da olacakmış. Yirmibeş yıl olmuş köy köy, toy toy gezeli. Nice gençler geldi geçti tezgahından, nice gelinler ağladı durdu hayallerine mugayir.

Özelikle yöresel kıyafetleriyle gelmesini istemişlerdi. Kamereya alacaklarmış. Yetmişbir yılının ilk Tv programının bir parçası olacakmış. Kısa bir hikayeyi kamera karşısında anlatacak ve seyircilere meddahlığın inceliğini gösterecekmiş. Köy meydanlarında, kahvehanelerde çok hikayeler anlatmıştı. Böylesini tahayyül bile edemiyordu.

Köye onu almaya gelen tenteli yeşil çipe bineli bir saat olmuştu. Komsusu "Köse Hasan" manalı gözlerle süzmüş;

- Hayırdır gonşi zabıtlar seni ne için alırlar? Diye gıcık gıcık sorusunu sormuştu. Hiç sevmezdi o geveze düzenbazı... Hiç orali olmadı. Elinde çantası, dilinde türküsüyle arabaya bindi.

Görevliler ona yol boyu yapacaklarını bir bir anlatmışlardı.Yine de heyecanına dur diyemiyordu bir türlü.
"Olsun heyecansız işin tadı olmazmış" diyen kıvrıcık saçlı,uzun boylu zayıf görevli güleç yüzlü idi.

Yüze yakın hikayeyi ezbere biliyordu.Önce üniversite öğrencilerine derste meddahlığın yaşayan efsanesi olarak ders verecekmış.Sonra radyo programına çıkıp hayatı hakkında bilgiler verecek, tanımayanlara kendini tanıtacakmış.

Sayırsız kere geçtiği yollar hiç bu kadar uzamamıştı.Çağıldayan dere boyu kavakları bu kadar hızlı saymamıştı.

Yaklaşık, beşyüz metre ileride ki dönemecin sağında bulunan çeşmenin soğuk sularında az ferahlamamıştı.

Baş görevliye orada durabileceklerini söyledi.Abdest alacaktı. Kılınan namaz sonrası yola devam edebilirlerdi.Abı hayat suyu içmiş gibiydi.Buz gibi suyun ferahlığı tüm bedenini ve ruhunu sarmıştı.

Babası onun hafız olup imamlık yapmasını istemişti.Aralarında süren bu anlaşmazlık babasının ölümüne dek sürdü.Keşke babası da görseydi oğlunun bu başarısını...

Devamı var

Hekat: Hikaye

Gonşi: Komşu...